

[Kryger.]

læsning af selve forslaget vise, at det kun er med meget store forbehold, at ensartede regler tilvejebringes gennem forslaget. Således kommer i en klasse for sig selv sognekommuner med 1 000 indbyggere eller derunder, og for landet gør forslaget meget væsentlige begrænsninger i anvendeligheden af de nye regler og overlader det endda til beslutninger af et nyoprettet organ, amtsbygningsrådet, eventuelt til kommunalbestyrelsen, at træffe bestemmelse om anvendelse af lovens videregående forskrifter.

Når man fjerner byggeforskrifter for landdistrikterne fra den særlige brandpolitilov, således som det er sket ved det af den højtærede justitsminister fremsatte forslag til lov om brandvæsenet i købstæderne og på landet, er det vel uundgåeligt, at visse minimumsbestemmelser, navnlig af konstruktiv art, om landbrugsbygninger optages i en bygge lov eller i et særligt bygningsreglement. Vi anser det imidlertid for udelukket, at man blot i nogenlunde væsentlig grad kan give ensartede regler for land og by; vi må nære overvejende betænkeligheder ved den førnævnte adgang for et amtsbygningsråd til at dekretere afvigelser herfra, og vi kan ikke gå med til, at et sådant amtsbygningsråd skal kunne bestemme, at forslagets strenge regler, reelt svarende til de københavnske forskrifter, bliver overført på landbrugsejendomme.

Vender man sig herefter til det andet af de førnævnte punkter, om sammenfatningen af de forskellige særlige retsregler på ét sted, fremgår det af forslagets § 6, at denne sammenfatning skal suppleres dels med et landsbygningsreglement og dels med lokale bygningsvedtægter, fra hvilke der yderligere efter lovens § 14 kan blive tale om meddelelse af dispensation.

Men også over for lovgivningen i øvrigt har sammenfatning kun til dels været mulig. I bemærkningerne til lovforslaget har den højtærede minister optaget et afsnit om forholdet til andre love og derved vist, at man er opmærksom på problemet. Jeg synes imidlertid ikke, at man har haft nogen ubetinget heldig hånd ved den bebudede sammensmeltning. At man her opretholder de særlige forskrifter om bygningsmæssige civilforsvarsforanstaltninger og reglerne i arbejderbeskyttelsesloven, anser jeg

i og for sig for mindre væsentligt, men jeg vil gerne allerede her pege på den uklarhed, der vil opstå i forholdet mellem den eventuelle nye lov og byplanloven. I København er forholdet i øjeblikket formelt det, at den københavnske bygge lov og byplanlov gælder ved siden af hinanden, men efter hvad der er meddelt mig, er byplanloven stort set i København sat ud af spillet. Urimeligheden heraf vil blive endnu stærkere fremtrædende i det omfang, hvor de københavnske regler søges udvidet til det øvrige land, så meget mere som byplanloven netop i første række tager sigte på at ordne en kommende bebyggelse af hidtil jomfruelige områder. Dette er et af de punkter, som ved den kommende udvalgsbehandling må klares til bunds.

Som det tredje punkt melder sig spørgsmålet om de veje, ad hvilke forslaget i det omfang, det nu er muligt, har søgt at nå frem til ensartede regler.

Som jeg flere gange har berørt, ser det ud, som om den ledende tanke har været at bringe den københavnske bygge lovs forskrifter ud til det øvrige land, endda med betydelige skærpelser. Man ser her bort fra, at regler, der kan være naturlige for en storby, virker urimelige og overdimensionerede, når de overføres til mindre byer, endside til landet.

Lad mig i denne forbindelse pege på reglerne i lovforslagets § 46 og følgende paragraffer om en reguleringsplan. Reguleringsinstituttet i den københavnske bygge lov af 1939 er kun i yderst begrænset omfang blevet anvendt selv i København, antagelig på grund af reglernes uhyre komplicerede og besværlige indhold. Nogen grund til at søge dem tillagt et videre anvendelsesområde ser vi ikke.

Som andre punkter, hvor lovforslaget endda betyder en væsentlig skærpelse i forhold til den københavnske bygge lov, kan jeg pege på formuleringen af § 2 om lovens anvendelse på ældre bebyggelse, der reelt kan give lovforslaget tilbagevirkende kraft, og i forbindelse hermed reglen i § 61 om byggetilladelsernes tidsbegrænsning, der fastsætter denne til 80 år mod den københavnske bygge lovs 100 år.

Endnu væsentligere er det måske, at selve det for den private ejendomsret fundamentale begreb om ejerens byggeret, om